

[Statsministeren.]
 reklamer i TV — må være enig i, at sådan ganske frigøre sig fra, hvad man eventuelt måtte beslutte i andre nordiske lande, det kan vi vel ikke.

Men med dette forbehold vil jeg da så gerne føje til, at jeg er en inderlig og inkarneret modstander af reklame i TV. Jeg tror ikke, der kommer noget godt ud af det. Jeg tror ikke, det vil være godt for konkurrencen inden for erhvervslivet, jeg tror ikke, det vil være godt for programmet, og i modsætning til hvad redaktøren af TV-avisen jo har gjort sig til talsmand for, så er jeg af den helt faste overbevisning — den bygger på en tro, det erkender jeg, for man kunne jo ikke vide, om Danmark kunne være den ene undtagelse, der ellers bekræfter reglen — at den uafhængighed i programlægningen, man skal have, den kan man ikke opretholde i det lange løb. Jeg tror ikke på det. Dermed har jeg altså bekendt min indstilling til dette spørgsmål.

I spørgsmålet om markedspolitikken vil jeg da gerne udtrykke min glæde over; at der, så vidt jeg kunne høre hr. J. O. Krag — og for så vidt gælder jo det samme hr. Aksel Larsen — var enighed i bedømmelsen af de nordiske bestræbelser, og for hr. J. O. Krags vedkommende syntes jeg endda at kunne konstatere, at der var enighed imellem det, jeg havde sagt i åbningstalen, og det, hr. J. O. Krag gav udtryk for i sit indlæg, og det er selvsagt af betydning. Det er det ikke alene, fordi der jo nødvendigvis må stå et betydeligt flertal, et meget betydeligt flertal bag den markedspolitiske holdning, Danmark skal indtage. Det er meget værdifuldt, og jeg føler virkelig trang til at understrege både glæde og til en vis grad også taknemlighed over, at vi kan konstatere denne fortsatte enighed.

Når hr. J. O. Krag så henviser til, at der er fremsat udtalelser byggende på det svar, som den franske præsident, general de Gaulle, skulle have givet på et spørgsmål fra konservative studenter i Norden, og spørger, om vi i regeringen deler opfattelsen af, at dette har ændret noget som helst i markedssituationen, så må jeg sige: nej, det gør vi ikke. Jeg har meget grundigt studeret det svar, så vidt det materiale, der er tilsendt, nu giver mulighed for det,

og jeg må helt oprigtigt sige, at der er intet i generalens svar, der giver grundlag for at tro, at han har tilbudt noget som helst. Mit indtryk er, at han har overhovedet ikke svaret.

Endelig ville jeg gerne vende tilbage — for jeg føler nu, det er så væsentligt — til spørgsmålet om den økonomiske udvikling og det, man med et fælles begreb, hvad der så end kan lægges i det, kalder indkomspolitik. Igen må jeg minde om, at man kan have den opfattelse, at finanspolitikken bør lempes — en opfattelse, der jo kan være udmærket, hvis man virkelig forsøger at analysere situationen og kommer til, at den holder til et krav om lempelse af finanspolitikken, på grundlag af denne analyse — men den kan ikke bygges på det, der er sagt i det økonomiske råds formandskabs rapport, medmindre man tager det med, som tilføjes, at forudsætningerne er to, nemlig en fortsat stigning i industrieksporten og et mådehold i indkomstudviklingen, som fører til den tredje helt afgørende konklusion, som også er med i formandskabs rapport, nemlig at det er en styrkelse af konkurrenceevnen, der er afgørende for fortsat fremgang.

Når man fra formandskabet siger, at man mener, mulighederne for en hurtig forøgelse af beskæftigelsen kan komme til at bero på en lempelse af finanspolitikken, såfremt investeringsaktiviteten ikke i de nærmeste måneder viser tydelige tegn på opgang, så er der grund til at understrege, at formandskabet yderligere mener, at man kan anbefale en sådan lempelse, såfremt der kan skabes sikkerhed for, at dette ikke fører til en forhøjelse af omkostningsniveauet, og så kommer dette med mådehold i indkomstudviklingen. Ja, jeg mener virkelig, at denne konklusion passer som hånd i handske til den politik, regeringen har givet udtryk for i åbningstalen.

Men jeg må sige til hr. J. O. Krag, at jeg synes ikke, han kan komme ind på disse problemer vedrørende eventuelle efter hans opfattelse begærede fejltagelser fra regeringens side i den økonomiske politik uden med et eneste ord at give udtryk for sin egen opfattelse af de indkomstpolitiske muligheder. Jeg synes ikke, nogen politiker kan gøre det, og jeg synes specielt ikke, hr. J. O. Krag kan gøre det. Er man ikke